

НЕДОВОЛНАТА ЦАРКИНЯ

(Приказка)

Въ златенъ палатъ, обсипанъ съ безценни камъни, живѣла царската дъщеря. Хубава била тя. Чернитѣ ѝ коси на две сплитки висѣли до земята, а очитѣ ѝ грѣли като две звезди.

По цѣлата земя нѣмало равна на нея по хубостъ. Но усмивка никога не била виждана по нейнитѣ устни. Всѣкога сърдита и недоволна ходѣла тя отъ стая въ стая. Никой не можелъ да ѝ угоди. Стариятъ ѝ баща чакалъ да чуе една само дума отъ устата ѝ и цѣлиятъ дворецъ, и цѣлото царство се разтичвало да изпълни желанието ѝ. Царкинята недоволна се обърщала и сърдито извиквала на всички :

— Махнете се, азъ не искамъ това. Азъ искахъ друго. Това е нищо за менъ.

Всѣкога искала малката царкиня нѣщо ново и всѣкога, като го получавала, захвърляла го и искала друго.

Сърдито ходѣла царкинята отъ стая въ стая. Всичко живо въ двореца се спотайвало. Бащата тжженъ седѣлъ на високия тронъ и се чудѣлъ какво да прави, та да зарадва малката си дъщеря. Дрежи, злато, скъпи и най-рѣдки камъни, бонбони и сладкиши, плодове и играчки — всичко имала тя. Не издумала още дума — всичко се изпълвало. Какво ѝ трѣбва още? — питалъ се бащата и сълзи текли отъ очитѣ му.

— Татко, — казала тя еднажъ, — чухъ че имало въ нѣкое царство златна ябълка на златно дърво. На дървото златна птичка пѣла. Всичко това искамъ да ми се донесе!

— Добре, дъще, — казалъ бащата, — щомъ го ти искашъ, ще бже. Златната ябълка на златното дърво и златната птичка върху него. Всичко ще имашъ.

Изпратилъ царьтъ да пита въ кое царство се намира това дърво. Събрали се ученитѣ. Гледали, мислили, разтваряли дебели книги и най-после намѣрили, че въ едно далечно царство край синьото море живѣлъ единъ дивъ юна-